

Szakadékjátszma

reggel hat órakor háromszor csengett Áron András telefonja. Felemelte a kagylót. Hangot nem hallott. Egy perc múlva újabb három csengetés

légy óvatos

próbálta azonosítani a hangot

a kétszer három csengetést harminckilenc éve, ezerkilencszáznolcvan november huszonegyedikén hallotta először. Hárman voltak a gimnáziumi sakkcsapat tagjai. Kerekes Endre játszott az első, Áron András a második, Havas Oszkár a harmadik táblán. A régi reggelen a kétszer három csengetés után Kerekes Endre kiáltotta a telefonba: megnyertem az országos egyéni ifjúsági bajnokságot, spanyol megnyitással, harminckét lépésben

minden héten kétszer gyakorolták az első tanóra előtt a gimnázium természetrajzi szertárában a nagymesterek játszmáit. Kerekes Endre győzelme után állapodtak meg, hogy a kétszer három csengetés lesz hat órakor az ébresztő

ki telefonált? kérdezte Áron András felesége

nem tudom... a hangra sem ismertem rá. Aludj még. Van fél órád

Kerekes Endre két éve meghalt. Havas Oszkáról évtizedek óta nem tudott. A hangot olyannak érezte, mintha távolról is, közlőrl is, magasból is, mélységből is érkezhett volna. Talán csak álmodtam, gondolta. Hónapok óta rosszul aludt. Álmaiban árnyak kísérték, erdőkben barangolt, állatok állták útját, de kitömött állatok voltak, mint a régi gimnáziumi természetrajzi szertárban, árkokba csúszott, az egyik kitömött macska a vállára ugrott, sakk-matt, nyivákolta

nem tudott újra elaludni. Az ablakhoz lépett. Napok óta hullott a hó. Lassan hullott, nagy pelyhekben. Mindent elborított, a házakat, a tetőket, az úttesteket, a járdákat, a hidakat, a gépkocsikat. Óvatosan vezess, mondta minden reggel a feleségének. Anikó fél nyolckor érkezett a kórházba, főnővér volt, nyolc órától fogadta a Belosztályon a vérvételre sorakozókat, lehajtott fejjel állnak a folyosón, mondta, mintha kivégzésre várnának, mindenki másképpen néz rám, mikor a vénát keresem, mindenkinek más a vénája, van, akinek a csuklójánál kell vért vennem

nyulak is voltak régen a gimnáziumi szertárban. Kitömött őzike, póniló, kiterjesztett szárnyú sas, galambok, teknősbéka, magyartanáruk, Török Andor az önként jelentkezőknek hetenként egyszer különórát tartott világirodalomból, heten jelentkezték, hárman a sakkcsapat tagjai, abban az évben Dosztojevszkij és Rilke volt a téma, Török Andor a *Feljegyzések a holtak házából* elemezte, Dosztojevszkij sokféle élményt szerzett a rabságában, magyarázta, ahány eltélt, annyiféle sors, annyiféle tulajdonság, három szál deszka volt évekig a fekhelyük,

és itt van Rilke, kiáltott fel, más sors, más világ, más életmű, de a szelíd lelkével, a lélekviharaival, a hol elfojtott, hol szabadjára engedett érzelmeivel mintha ő is rabságot élt volna, létezésrabságot, figyeljétek meg, kiáltotta karját magasba emelve, a kitömött állatok közé lépve, a polcon az üvegszemével rámeredő macskát majdnem fellökve, felkapott az asztalkáról egy kötetet, lapozott, hallgassák csak, ne szégyenkezz holtak között, olvasta, nagy szavak korokból, midőn, mi történt, még látható volt, nem valók nekünk, még, hogy győzelem? az minden, kibírni, mintha ott feküdt volna, ahol Dosztojevszkij, lelkirabként a valóságos rabok három szál deszkaprccsén

minden tanárnak volt beceneve. Török Andor a Különóra nevet kapta. Ha közeledett a folyosón, rögtön felhangzott az osztályteremben: jön Különóra. Szótlatlanul várták. Felálltak

mikor Török Andor megtudta, hogy Kerekes Endre megnyerte az országos ifjúsági sakkbajnokságot, a természetrajzi szertárban leültette maga mellé

tudja, mi volt Aljechin titka?

tanulmányoztam a játszmáit

kétszer hat

erről nem olvastam

Aljechin nem csak elsőre kombinált hat lépésig. Visszajátszotta gondolatban az ellenfele előző hat lépését. Behatolt az ellenfél fejébe, a gondolkozása, a lépései struktúrájába, ebből kombinált a várható újabb hat lépésre

én csak három lépésre tudok vissza-előre, mondta Kerekes Endre

az sem rossz. Különben a módszer nem csak a sakkbajnokságban érvényesíthető

hol még?

hát... a politikában... a történelemben...

lehet, hogy Kerekes Endre ebből találta ki régen a reggel hat órai kétszer három figyelmeztető csengetést, gondolta Áron András az ablaknál állva a hóesést figyelve

Török Andor temetésén öt évvel előbb is hullott a hó. Mintha be akarta volna temetni a sírkövekkel együtt a múltat, a lehajtott fejjel, fekete kalapokban sorakozó akadémikusokat, a Világirodalmi Tanszékről ott állókat. A régi tanítványok nevében Kerekes Endre búcsúzott. Áron András az egykori osztálytársak közül nem látott senkit. Egymagában állt távolabb a többiektől egy behavazott pálfafa mellett. Különórát tartott, mondta Kerekes Endre, megtanított a gondolatok keresésére, a nagy művek ismeretére, távoli világokat kapcsolt össze, szenvedélye volt a dolgok együttállásának kutatása, mikor idáig ért, Kerekes Endre felémelte az egyik kezét, mintha a hóesésen átnyúlva a magasságot akarná megérinteni, amiként Török Andor is mindig a különórákon, a behavazott fenyő mellett Áron András nem látott ebben semmi meglepőt, hiszen Kerekes Endre is a Világirodalmi Tanszék docense volt már, mikor Török Andor emeritus professzort búcsúztatta, szenvedélyesen kereste a kulturális emlékek legtávolabbi gyökereit, amíg eljutott, amiként magyarázta, Török Andor azt tartotta, hogy a nagy alkotók megértenek valamit a világ működéséből, benne az ember helyzetéről, ám ennek a nemcsak historikus, hanem kozmikus megértésnek nem látszanak a feltételei, idézte egykori tanárakat, hullott a hó a sírgödörben a koporsóra is, az özvegyé lett festőasszonyhoz sorban járultak a részvétnyilvánítók, Áron András

utolsónak maradt, magára emlékszem, szólalt meg az özvegy, nemrégiben járt Andornál, diákkorában is volt nálunk, Áron András bólintott, kezét csókolt

hat óra negyven perc volt. Felkeltette a feleségét. Amíg Anikó a fürdőszobában volt, elkészítette a reggelit. Tejeskávé, pirítós, margarin, baracklekvár pocsék idő van, vigyázz a kocsival

tudom, legyen óvatos, hány órakor kezdesz a cégnél?

ma tízkor, addig itthon dolgozom. Bent vagyok három óráig, holnap lesz hosszú napom

a kórház és az idősothton között lesz egy-másfél óram. Elmegyek érted. Eszünk valamit együtt

három órakor a parkolónkban

ha indulásnál marad öt perced, nézzél be a sarki javítóhoz, vállal-e cipzárjavítást, kérte a felesége

felsegítette a kocsiabátját, Anikó puhán szájon csókolta

Áron András elmosogatta a reggelizőedényeket. Meghallgatta a félnyolcas híreket. Ausztráliában tovább pusztítanak az erdőtüzek, több száz ház leégett. A kormányzópárt néhány személyisége megkoronázta Horthy Miklós sírját. Az új ellenzéki vezetésű városokban elkezdődtek a kormányzati pénzelvonások. A Központi Statisztikai Hivatal jelentése szerint a múlt évben ötszáztizennégyen haltak meg kórházi fertőzésben. Kínában ismeretlen vírus jelentkezett. A német kancellár egészségi állapota rendeződött. Trump amerikai elnök Észak-Koreát vádolja az egyezmények felrúgásáért. Az észak-koreai diktátor ugyanezért az amerikai elnököt vádolja. Egyre több iskolából jelentenek tanárhiányt. Az Anonimus független kutatóintézet legújabb adatai szerint nem hitelesek a Központi Statisztikai Hivatalnak a kormányzati sajtóban közzétett adatai

nem örült az utolsó hírnek. Még nem fejezték be az információk elemzését az Anonimus cégnél. Még nem történtek ellenőrzések. Hat pultot irányított jó összhangban a munkatársaival. Az eredmények még nem voltak véglegesítve. Néhány hónapja többször behatoltak a rendszerükbe. A biztonságiak elhárították a támadásokat, de az utóbbi időkben olyan érzése volt, hogy betörnek a fejébe, a gondolatait is ellenőrzik. Nem osztotta meg érzését a munkatársaival, nem akarta, hogy fokozza a bizonytalanságokat. A bizonytalanságot nem csak a behatolások jelentették, mintha körülvelt volna mindent, a gondolatait, a napokat, a híreket, mintha az örökös hóésésben ismeretlen helyről érkező üzenetek a csúszásveszélyre intettek volna, az utcákon is mintha újra hallotta volna a még mindig azonosíthatatlan reggeli hangot, légy óvatos. Az első behatolások után a pultokra beérkezett adatokat naponta áthelyezte az otthoni gépére, de nem tartotta kizártnak, hogy a saját gépét is érhetik támadások. Talált a fiókjában egy régi Naplókötetet. Hónap elején abba kezdte vezetni a napi adatokat. Ez némi biztonságérzéssel töltötte el. Leült a gépéhez. Átküldte munkatársainak a napi összegezendőket: elvándorlás az ország keleti régióiból a jobban fizető nyugatiakba. Tanárhiányok növekedő számadatai. Kórházi adósságok összehasonlító adatai az elmúlt évekkel. Tíz óra tíz perckor megbeszélés, üzente. Beszélni fogok a biztonságiakkal, gondolta, nézzenek utána a behatolásoknak, ellenőrizték a gépállományt, az informatikai aligazgatóval is egyeztetnem kell, gondolta, az aligazgatóval régóta együtt dolgozott

hátradőlt a karosszékében. Íróasztalán hevert az előző héten kapott meghívó: *Várad Lili Kossuth-díjas összművészeti kiállítása*. Várad Lili Török Andor özvegye volt. Emlékezhettem rám, gondolta Áron András, mikor a meghívót megkapta, ott voltam a professzor temetésén. Arra is emlékezett, hogy diákkorukban Kerekes Endrével jártunk a műtermében. A meghívókhöz CD-lemez volt mellékelve. Schubert C-dúr vonósötösének Allegro tétele. Feltette a lejátsszóra. Hátradőlt. Lehunyta a szemét

évtizedek óta be volt zárva az információáradatok világába. Tájékozódni tudott mindarról, ami körülvette, de a zene segített elrendezni magában az érzéseit, mintha benne szólalt volna meg ezúttal a hegedű búcsúzó hangja, a cselló távolból üzenő kíséretével, a mulandót is visszahozva. Kétszer lejátsszotta.

a meghívó négyoldalas volt. Felsorolta a többi résztvevőt, filmest, színészetket, operatőrt, technikust, világosítót, Várad Lili a férje, Török Andor emlékének ajánlotta a bemutatót

aznap Anikó ügyeletes volt a kórházban, Áron András egyedül villamosozott ki Újpestre. Régi raktáépület belső terének falait fekete függönyök takarták, sokan gyülekeztek, festők, Török Andor egykori kollégái, a megnyitót tartó ősz szakállú akadémikus félhomályban lépett a mikrofonhoz. A mennyezetről függő két reflektor egymást keresztező fénnel világította meg. Ismertette Várad Lili pályáját. Bemutatta a többi résztvevőt. Beszélt az összművészet történetéről. A felsoroltak közül Áron András csak Wagner nevét ismerte. A művész ars poeticája, emelte fel a hangját, az, hogy kétféle jó művészet van. Mindkettő lehet értékes. De van közöttük különbség. Az egyik szolgálja a korszak ízlésvilágát. A másik érzékelteti, hogy mi maga a korszak. Ő az utóbbi híve. Ennek szentelte munkásságát

a reflektorfények kialudtak. Felhangzott Schubert C-dúr vonósötösének Allegro tétele. Két fénycsóva világította meg az egész falat betöltő festményt. Várad Lili farmerban, piros garbóban, ősz hajjal állt a festmény előtt. Áron András kiszámolta, hogy nyolcvanéves lehet

a festmény hatalmas szürke fal. Áttörhetetlennek tűnt. Mintha betonfal lett volna. Fekete fugák hálózták be, téglalapokra osztva. A fal előtt két alak. Fehér köpeny, csúcsos vörös bohócsipka. Az egyik előre lépve, a másik elfordult testtartással hátra. A kép alsó síkján a sáros földdarabok fekete mélyedésig nyúltak

néhány pillanatra sötétbe borult a terem. Vetített kép jelent meg: ugyanaz a festmény hasonló két alakkal, sűrű hóhullásban

ez az örökös hóesés, mondta az egyik

már megszokhattad, mondta a másik

nem tudom megszokni

legalább mindent eltakar

ezt az egész...

ki ne mondd... mi is benne vagyunk

jó... ezt az egész... tejfeleslábast

bírni kell

merre menjünk?

én előre

ott szakadék van... én próbálok hátra...

ott fal van

hallod a zenét?
nagyon távoli
mégis megpróbálok előre
egyszer már beleestél
kihúztál
egyszer sikerült
megpróbáljuk újra
jó... én is megpróbálok újra a falnak
mióta tart ez? Hány óra van?
nem mindegy
mit csinálsz?
taposom a havat
minek?
nyomot kell hagynunk. Taposs te is
elfáradtam... feküdjünk le
a hóba?
más nincs... betakar
a zene felerősödött. A hegedűk búcsúszólama
a vetített alakok átölelik egymást. Lefekszenek. A hóhullás a filmen erősödik.

Betakarja őket

szoktál álmodni, kérdezi az egyik a hótakaró alól
megpróbálok
én is

miközben az Allegro utolsó ütemei felerősödtek, a vetítővászonon megjelentek a közreműködők nevei. Filmrendező, operatőr, színészek, technikusok
a terem kivilágosodott. A festmény előtt Váradi Lili állt. A közreműködők mellé sorakoztak. Taps. Háromszor meghajoltak. Áron András megvásárolta a katalógust. Sorba állt a gratulálók között. Mikor Váradi Lili elé ért, meghajolt. Átnyújtotta dedikálásra a katalógust

maga ott volt Andor temetésén, mondta Váradi Lili. Hol van a barátja?
meghalt
ő is?
ő is

Andor diákjának. Kétezertizenkilenc, Budapest. Lili, írta a belső oldalra
Áron András kikapcsolta a lejátszót. Visszatette a meghívót a katalógusba
nyolc óra negyvenhét perc volt

a kapucnis bundakabátjában indult. A cipzáras jutott eszébe, mikor kiért a hősésbe. A sarkon lépcsők vezettek az alagsori üzletbe. Természetesen javítunk cipzárat, tessék hozni. Hat óráig vagyunk nyitva

a Thököly úti megállónál felszállt az 1-es villamosra. Talált az ablak mellett ülőhelyet. Szemközt hősipkás, piros sálas férfi újságot lapozott. Gazemberek, mordult fel. Áron András nem tudta megállapítani, milyen újságot olvas, kit tart gazembernek, talán egy hatalmat képviselőt, talán egy hatalmat bírálót, gondolta, így vagy úgy, gondolta néha álmából is felriadva, a hatalom van minden mögött, belopózva az idegekbe, az agytekervényekbe, az enyémbé is, gondolta, miközben a hősipkás leszállt, akkor is veled van, feletted, mögötted, szemközt, ha nem is

gondolsz rá, gondolta, meghatározza, milyen hírt hallgatsz meg, milyen újságot olvasol, kinek hiszel, miben hiszel, a hatalom élni is hagy, de ölni is tud, nem csak fegyverrel lehet ölni, olvasta az egyik filozófust még egyetemi hallgató korában, szavakkal is, mielőbb beszélek erről is az informatikai aligazgatóval, gondolta, jóbarátja volt évtizedek óta, együtt voltak az egyetemen az alkalmazott matematikai szak hallgatói, később együtt voltak ösztöndíjasok egy londoni informatikai kurzuson, jó ideig nem tudtak egymásról, de egy budapesti konferencián összelátkoztak, a barátja már aligazgató volt az Anonimus cégnél, gyere hozzánk, mondta, emlékezett Áron András, miközben a szemközti üresen maradt helyre egy idős asszony telepedett két megrakott nyilonszatyorral, gyere, mondta az aligazgató, függetlenek vagyunk, európai szakmai híre van a cégünknek, gyere, nézzünk együtt szembe az elsötétülő világgal, gyűjtsük róla az adatokat, szabadság, hitelesség, pontosság, tényyszerűség, ezek a vezérelveink, és magas a fizetés, tette hozzá, mielőbb felkeresem, gondolta Áron András az 1-es villamoson

a szemközt ülő, szatyrárt szorongató idős asszony lehunyta a szemét, a HÉV-állomásnál szóljon rám, kérem, ha elaludnék, mondta, én is ott szállok le, felelte Áron András, átvette az egyik szatyrot a lépcsőnél, az Isten áldja, hálálkodott az asszony, magát is, válaszolta Áron András, elhaladt a hótól megtisztított járdán a Művészetek Palotája, a Nemzeti Színház parkolója előtt, napszemüveget tett fel, figyelt, évekkel előbb intették, ellenőriztesse a látását a folyamatos számítógéptevékenység miatt, diákkorában az északi sarki utazókról szóló regényekben olvasott először a hóvakságról, két valóság van, emlékezett vissza a barátja, az informatikai aligazgató szavaira, miközben a lucskossá hígult havat taposta, az egyik a hatalomé, a másik a tapasztalaté, az egyik az udvaroncoké, a másik a tényeké, elérte a tizenkét emeletes házsört, hosszan törölte a hólét a cipőjéről

mikor évekkel előbb először lépett be az üvegezett forgóajtón, a recepcióspultnál fiatal hölgyek fogadták, fekete kiskosztüm, fehér garbó, sötétkékre festett körmök, mosolyogva, mintha régóta ismernék. Nyújtották a kitöltendő ívet, máris érkezett a harmadik. Hasonló kiskosztüm, garbó. Áron András mikor átadta az adatait tartalmazó kitöltött, aláírt ívet, megfigyelte, hogy a körmei vörösek voltak. Az ötödik emeleten lesz a munkahelye, Áron úr, mondta a vörös körmű. A lifthez vezette. Rámutatott a nyilakkal ellátott irányítótáblára. Áron András tanulmányozta

földszint: váróhelyiség

első emelet: munkatársak, biztonsági szolgálat öltözői

második emelet: étterem

harmadik emelet: konferenciatermek

negyedik emelet: sajtószolgálat

ötödik emelet: informatikai elemzőpultok

hatodik emelet: szerverközpont

hetedik emelet: stratégiai aligazgatóság

nyolcadik emelet: külső beszállítók

kilencedik emelet: banki megrendelések, társtulajdonosok

tizedik emelet: informatikai aligazgatóság – biztonsági aligazgatóság

tizenegyedik emelet: informatikai igazgató – biztonsági igazgató

tizenkettedik emelet: főigazgatóság

lesöpörte kezével a kapucnis bundájáról a havat
belépett
a nagyóra kilenc ötvenet mutatott
a pultnál új páros ült. Az annyi év után is, elődeikhez hasonlóan kékre festett
körmű két fiatal hölgy helyén két idősebb. A folyosóról fekete öltönyös, fehér inges,
sötét nyakkendőes fiatalember lépett eléje. Zakóján „Biztonsági szolgálat” kitűző.
A belépőjét kérte. Máskor nem volt rá szükség. Jól ismerték a pultosok, mosolyogva
fogadták. Előkotorászta a belépőjét. A fekete öltönyös bólintott. A lifthez vezette, ő
nyomta be az 5. emeleti gombot. Követte. Együtt léptek ki fent a folyosóra
kilenc óra ötvenkilenc perc volt
a három pult három irányítója a kérdésére azt válaszolta, hogy nem érkezett
semmilyen üzenet a további tennivalókról
nyolc óta tízkor elküldtem
nem érkezett
a fekete öltönyös fiatalember mellette állt
Áron András kérte, jelentse a szolgálatnak, hogy biztonsági ellenőrzésre van
szükség
természetes, mondta a fekete öltönyös, már intézkedtünk. Az öné máris mű-
ködik
a monitoron felirat jelent meg: Áron András urat kérjük az informatikai al-
igazgató úr irodájába
mikor? írta Áron András
most, uram
tíz óra négy perc volt
ha visszajövök, egyeztetjük a továbbiakat, mondta a kollégáinak
a lifthez ment. A fekete öltönyös fiatalember most is vele tartott. Szótlanul
álltak a liftben. Együtt léptek ki a tizedik emeleten. A pultnál itt is ismeretlen
idősebb hölgy ült. Kérte, foglaljon helyet. A biztonsági ember a távolabbi karos-
székre ült. A pultos telefonon jelentette: Áron úr megérkezett
a falon függő táblák mutatták, hogy a bal oldali folyosó a biztonsági, a jobbol-
dali az informatikai aligazgatósághoz vezet
a pult fölött az óra tíz hetet mutatott
a jobb oldali folyosón fiatalember közeledett. Nem viselt zakót. Fehér ing,
sárga pulóver. Nyújtotta a kezét. Áron András még nem találkozott vele. A biz-
tonsági ember felállt. Szolgálatkészzen figyelt, a fiatalember intésére visszaült a
karosszékre
erre, Áron úr
haladt az ismeretlen sárga pulóveres mögött a jobb oldali folyosón. Az Aligaz-
gató feliratú szoba előtt a fiatalember előre engedte
erre, kedves barátom
sokszor járt ebben az irodában. Ismerős volt a fekete műbőr huzatú kanapé, a
három hasonló huzatú szék az üvegborítású asztalnál, az ablaksorral szemközti
íróasztal
örülök a találkozásnak, Áron úr. A tegnapi nappal változások történtek. Az
állam hatvanszázalékos részesedéssel belépett a cég igazgatótanácsába. Nem ter-
vezünk változásokat. Ismerjük a hivatali pályáját, az alkalmazott matematikai

tanulmányait, a londoni és német ösztöndíjait, az előző munkahelyeit. A legnagyobb bizalommal vagyunk ön iránt

hová akar eljutni? gondolta Áron András

próbálta rendezni a gondolatait. Várt. Nem szólalt meg. Az első mondatomon múlik minden

holnap rövid megbeszélést tartunk a további munkafolyamatokról

az eddigi munkában vannak

a fiatalember sétált. Az ablakhoz lépett

gyönyörű ez az örökös hóesés, nem gondolja?

Áron András nem válaszolt. Felvillant benne, hogy megkérdezi, hol van a barátja, az aligazgató, de ahogy a fiatalember határozott tekintetét figyelte, úgy érezte, ezzel a kérdéssel is várnia kell

összeállítjuk az újabb feladatok programsorozatát

az eddigiéik...

újabbak lesznek

még nem fejeztük be. Idő kell a végső elemzésekhez

mindenre lesz idő

a kollégáim a pultoknál...

összehívjuk őket holnap, vágott a szavába a fiatalember. Elmosolyodott. Számítunk a szakértelmére

figyeli minden szava után a tekintetemet, gondolta Áron András. Be akar látni a gondolataimba. Nem nehéz kitalálnom, hogy mi lehet az ő fejében. Hatvan-százalékos állami részesedés... három lépés vissza... abból előre, mintha ő is sakkozna, suhancnak látszik, de nem akar ki

ezek országos érdekek, kezdte lassan Áron András, tanárok hiánya, kórházi adósságok

rendkívül fontosak az országos érdekek. Holnap tárgyalunk az újabb megközelítésekről. Nagyon bízunk benne, hogy helyeselni fogja

azt hiszi, nem látok át rajta, gondolta Áron András, meg kell tartanom ebben a hitében

talán nem egyezik majd mindenben a megítélésünk, Áron úr, de meg kell találnunk a közös pontokat. Semmit nem fogok kérni, amit nem felsőbb rendelkezések írnak elő

tudtomra akarja adni, hogy csak végrehajtó, gondolta Áron András

az adataink...

az adatok... igen...

olyan sűrű volt a hóesés, mintha függönyt húztak volna az ablak elé, elsötétlett a szoba

hallgattak mind a ketten

az új aligazgató kissé előrehajolt, mintha keresné a homályban Áron András tekintetét, de Áron András látta a határozottságát. Mégis úgy érezte, ismételni akarná azt, hogy mindent a felsőbb vezetés rendel el. Nem lehetetlen, hogy valóban csak közvetítő. Arra gondolt, hogy a barátja, aki lehet, hogy már nem aligazgató, mikor a két valóságról beszélt, hozzátette, tudod, van a hatalom és vannak a tapasztalatok, az előbbit az udvaroncok szolgálják, mi meg elemezzük, amibe beleütközünk

iszik egy kortyot?

Áron András úgy érezte, nevetséges volna, sőt hiba, ha visszautasítaná, elvágna a lehetőségét, hogy kombináljon a további lépésekre. Régen a sakktábla előtt érezte az ilyen kíváncsiságot

az íróasztalfiókjából üveget és két pohárkát húzott elő. Töltött. Eredeti vodka mint a régi szovjet filmekben, gondolta Áron András lehajtották

annyi időnk van, amennyit csak kíván, Áron úr. Nyíltan beszélhetünk. Az álamérendek mindenek felett. Örök vagyunk. Mit kíván még megtudni?

minden világos

a fiatalember hallgatott. Széttárja a karját

megtülthették neki, hogy többet mondjon, gondolta Áron András. Lépéselőnyben érezte magát. Alárendeltként bánik velem, de ő is alárendelt. Mondhatták neki, hogy majd találkozik ezzel-azzal, aki tiltakozni fog, vegye elő a vodkásüveget, és legyen barátságos, nyerje meg a tiltakozót

felállt

mindent egymás tudtára adtunk, mondta az aligazgató

igen, mindent

elindult. A kilincsre tette a kezét. Hátrapillantott

az ajtóm mindig nyitva áll előtted, mondta az aligazgató váratlanul könnyed hangon tegezve, bármikor jöhetsz... nem lesz kifogásunk, ha mégis távozol

lassan lépkedett a folyosón. Próbálta átgondolni a találkozást. A pult fölött az óra tíz óra huszonegy percet mutatott. A pultos hölgy nem nézett fel. Feljegyzésekbe mélyedt. A biztonsági ember a karosszékéből merev tekintettel nézett a falra, mint-ha egy legyet figyelt volna. Áron András arra gondolt, mit kell mondania az ötödik emeleten a kollégáinak

lépteket hallott a bal oldali folyosó felől

a biztonsági ember felállt

a pultos hölgy továbbra is leszegett fejjel az irataiba mélyedt

a biztonsági ember kiegyenesedett, mintha utasításra várna, elnézett Áron

András válla fölött

valaki megállt mögötte, hátulról átkarolta

régen találkoztunk, András

felismerte a reggel hat órakor telefonáló hangját